

De Ster.

Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste Dagen.

„En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot eene getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.”

MATHEW. 24: 14.

No. 3.	Abonnementsprijs per jaar:	1e Jaargang
1 AUGUSTUS.	Nederland 90 cts., Amerika \$ -,50.	1896.

R E D E V O E R I N G

GEHOUDEN DOOR PRESIDENT WILFORD WOODRUFF, GEDURENDE
DE ALGEMEENE CONFERENTIE DER KERK IN DEN TABERNAKEL
TE ZOUTMEERSTAD, DEN 6den OCTOBER 1895.

Pres. WOODRUFF las uit het boek „Leeringen en Verbonden,” afdeeling 68, het volgende voor: „Mijn dienstknecht ORSON HJDE is geroepen door zijne verordening om het eeuwig Evangelie te verkondigen door den Geest des levenden Gods, van pool tot pool en van land tot land in de vergaderingen der goddeloozen, in hunne Synagogen, om met hen te redeneeren en hun de Schriften te verklaren. Maar zie, dit is een voorschrift voor allen, die tot dit Priesterschap verordineerd zijn en wier aangewezen zending het is, om voort te gaan. Dit is een voorschrift voor hen, dat zij moeten spreken, zooals zij door den Heiligen Geest geleid worden. Wat zij ook zullen spreken, als zij door den Heiligen Geest geleid worden, zal Schriftuur, zal de wil des Heeren zijn, zal het besluit des Heeren zijn, zal het woord des Heeren zijn, zal de stem des Heeren en de kracht Gods tot zaligheid zijn. Zie, dit is de belofte des Heeren tot u, o gij Mijne dienstknechten! Daarom weest goedsmoeds en vreest niet, want Ik, de Heere, ben met u en zal u bijstaan. En gij zult getuigenis van Mij geven, van Jezus Christus, dat Ik de Zoon des levenden Gods ben, dat Ik was, dat Ik ben en dat Ik komen zal.”

Spreeker zeide: Ik heb dezen morgen u deze verzen voorgelezen, opdat gij de positie moogt begrijpen, die ik inneem voor God, Engelen en menschen. Ik ben verlangend, om een korten tijd tot de Heiligen der laatste Dagen te spreken. Maar ik wil u doen verstaan, dat ik, zooals ik gelezen heb, niet bekwaam ben, noch is éénig mensch dit, om de kinderen der menschen te leeren en

hen in het Evangelie van Jezus Christus te stichten zonder den Heiligen Geest, zonder openbaring, zonder inspiratie van den almachtigen God. Daarom wil ik het geloof en de gebeden van de Heiligen der laatste Dagen. Ik heb den Geest Gods noodig om mij bij te staan, zooals ieder man, die tracht het volk de dingen van het Koninkrijk der hemelen te leeren. Ik ben ongeveer een week ziek geweest en was meestal bepaald tot mijn bed en kamer, maar ik gevoelde, dat ik niet wilde, dat deze Conferentie voorbij zoude gaan, zonder dat ik met u vergaderde. De laatste paar dagen heb ik het voorrecht gehad, met mijne vrienden om te gaan, en ik heb een verlangen te spreken over sommige dingen behorende tot onzen tijd, tot ons geslacht en tot het werk Gods. De vraag komt op in de gedachte van het volk in onzen tijd: Heeft President WOODRUFF openbaring? Hebben zijne raadgevers openbaring? Hebben de twaalf Apostelen openbaring en heeft dit volk openbaring?

Wij leven in een belangrijken tijd en te midden van zeer gewichtige gebeurtenissen, zoodat niet één man bekwaam is, Gods volk een uur te leiden zonder openbaring en inspiratie van den almachtigen God. Het is dit punt, waarover ik eenige woorden wil spreken met betrekking tot openbaring. Lees de geschiedenis der wereld. Drie en een half jaar voor zijn dood riep onze oude vader Adam zeven zijner zonen te zamen, allen hooge priesters, Seth, Enos, Jared, Mahalalel, Canaän, Enoch en Methusalem, met de rest zijner nakomelingen. Daar stond hij eenen geruimen tijd op zijne voeten, bekleed met den Heiligen Geest en de macht van God, profiteerende tot zijne zonen, wat geschieden zoude met hen en hun nageslacht tot aan het einde des tijds. Volg dit op; neem al de eerste aartsvaders en profeten tot de lateren toe, zij allen hadden openbaring. Het was noodig, dat zij het hadden. Als een stad rijk was van ongerechtigheid, als zij den naam van God lasterden en Zijne geboden hadden verbroken, dan verwekte God profeten en geïnspireerde mannen, om de stad en de inwoners te waarschuwen voor de oordeelen Gods, die over hen komen zouden, indien zij zich niet bekeerden. Jeremia was geroepen, om Jeruzalem en Judea te waarschuwen in de dagen van Koning Zedekia. Terwijl hij dit deed, werd het volk toornig op hem, zoodat hij in eene gevangenis geworpen en op allerlei wijzen mishandeld werd, omdat hij hun vertelde, wat geschieden zou, indien zij zich niet bekeerden. Hij prees hen niet, maar hij zeide, dat zij zondigden en de wetten Gods verbroken hadden en dat, indien zij zich niet bekeerden, Gods oordeelen over hen komen zouden. Als men leest, hoe zij hem vervolgden en wat hij doormaakte, dan zou men verwachten bij het lezen van het boek Jeremia, dat hij zeide: „Gij moogt allen ter helle gaan, want wat gaat mij dit aan, ik wil deze dingen niet langer verdragen.” Maar gij kunt het er niet lezen, want de Heere had tot Jeremia gezegd, toen Hij hem geroepen had: „Eer ik u in uws moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u

geheiligd; ik heb u den volken tot een profeet gesteld.” Jeremia sprak het Woord des Heeren en niet één woord is onvervuld gebleven. Zoo was het met alle profeten. Neem de geheele geschiedenis der wereld tot op het tegenwoordige geslacht en is daar ooit een tijd geweest, dat Gods volk geen openbaring noodig had? Ik zeg, neen! Nu, ik wil deze vergadering, de Joden, de Katholieken, de Protestanten en de geestelijkheid van alle natiën vragen: Kunnen deze machtige tijden, waarvan ieder profeet gesproken heeft, en deze groote gebeurtenissen op de aarde plaats hebben zonder de openbaring van God?

Neen! zeer zeker niet. God heeft nimmer eenig mensch een grootere bedeeling gegeven, dan die, waarin JOZEF SMITH door God verwekt en verordineerd is, om de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen te organiseeren. Het eischt openbaring. Het blijft dit eischen, om de gebeurtenissen plaats te doen hebben. Zion kan zonder dat niet opgebouwd worden, profeten en apostelen kunnen hun werk zonder dat niet verrichten, noch kunnen de natiën der aarde zonder openbaring gewaarschuwd worden, aangaande de groote oordeelen, die voor de deur staan.

Daarom zeggen wij tot alle menschen: Jozef Smith is van God geroepen door openbaring. En verder zeggen wij, dat niemand ooit de macht had, noch zal hebben, om de wereld te waarschuwen, het Evangelie te prediken, of een van de verordeningen in het huis van God te bedienen, zonder het heilig Priesterschap.

Het is juist zoo noodig in de laatste dagen, als het was in de dagen van Christus en Zijne apostelen, of in de dagen van Jesaja en Jeremia. Gij kunt deze dingen niet scheiden, zij behooren tot denzelfden God, tot dezelfde zaligheid en tot dezelfde beginselen van het eeuwige leven. Ik heb zitten luisteren naar iederen apostel, die nu voor mij zit en gedurende deze conferentie gesproken heeft. Spraken deze apostelen niet door den Heiligen Geest en door de macht Gods? Zij deden, en hunne getuigenis is opgeschreven in de groote bibliotheek van het hemelsche Koninkrijk van God. Zonder openbaring konden zij ons niet stichten. Ik wilde, om Gods wil, dat de inwoners der aarde het idee wilden loslaten, dat openbaring opgehouden heeft, toen Christus ter dood gebracht was. Het is eene valsche leerstelling. Openbaring behoort tot de zaligheid der menschenkinderen.

Wederom: waarom koos de Heere zulk een zwak man als WILFORD WOODRUFF, om Zijne Kerk te presideeren? Waarom koos Hij JOZEF SMITH, een ongeleerd jongeling, zooals hij genoemd werd? Waarom heeft hij deze soort van menschen gekozen? Omdat Hij met hen handelen kon. Hij heeft mannen gekozen, die de hand Gods willen erkennen.

De vraag is mij dikwijls gedaan, waarom heeft de Heere niet sommige der groote godgeleerden van heden gekozen?

Omreden dit nooit Zijne manier van werken is, noch ooit geweest is. Gij kunt de apostelen en profeten, van welke eeuw ook, nemen en zij zijn zeer nederige mannen geweest. Zij zijn

dit op dezen dag en in dit tijdperk, want anders kon de Heere niet met hen werken. Dit is de reden, waarom de Heere de zwakke dingen dezer wereld gekozen heeft, om de wijzen te beschamen en „dingen, die niets zijn, brengen dingen, die zijn, tot niet.”

Kon JOZEF SMITH opstaan en voor den God Israels pochen, dat het zijn werk was? Kon BRIGHAM YOUNG dit? Kon JOHN TAYLOR dit? Kon WILFORD WOODRUFF dit? Kunnen wij, die van den ploeg, de schaaf, den hamer en van de verschillende bezigheden des levens weggeroepen zijn, pochen, dat wij uit ons zelf macht hebben, om dit te doen? Wij kunnen het niet. Wij zijn niet van die stof gemaakt. Het eenige, waarover ik mij gedurende mijn leven verwonderd heb, is, dat de Heere mij voor eenig ding gekozen heeft; hoofdzakelijk als een Apostel en President. Maar dat is Zijn zaak en niet de mijne. Door de apostelen is mijn naam eenige malen genoemd met betrekking tot mijnen arbeid. Om te beginnen, wil ik zeggen, dat de Heere nooit in eenig tijdvak der wereld, hoofdzakelijk in het onze, Zijne hand uitgestrekt heeft, om een Zion op te richten als dit, zonder een instrument daarvoor toe te bereiden.

Inderdaad, God heeft nimmer iets ondernomen, in betrekking tot deze wereld, behoorende tot Zijn Koninkrijk en werk, alvorens Hij een volk er voor toebereid had. Nu is de vastgestelde tijd gekomen voor de vervulling van de openbaringen van Johannes, wanneer een andere engel zou vliegen door het midden des hemels, hebbende het eeuwig Evangelie, om te prediken tot hen, die op de aarde leven, zeggende met een groote stem: „Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want het uur Zijns oordeels is gekomen.”

De tijd zeg ik, is gekomen voor de openbaring van het Evangelie van Christus tot de wereld. De apostelen van Christus en allen, die het Priesterschap droegen in hunnen tijd, zijn ter dood gebracht voor het Woord van God en de getuigenis van Jezus. Het Priesterschap is opgenomen tot God en bleef daar tot den tijd, waarin JOZEF SMITH verwekt is. Hij was verordineerd tot het Aronisch Priesterschap door Johannes den Dooper, welke de sleutelen van dat Priesterschap had, toen Hij in het vleesch leefde. Hij was verordineerd tot het Apostelschap door Petrus, Jacobus en Johannes, welke de sleutelen van dat Priesterschap hadden, toen zij van de aarde weggenomen werden. Dat was het begin van dit werk. De Heere kon geen werk van dit soort ondernemen, zonder dat er een weg en een volk voor toebereid was. In de eerste plaats bereidde de Heere het verstand toe van mannen in de dagen, waarin JOZEF SMITH geboren was. Er waren mannen, die duizenden jaren in de geestenwereld teruggehouden waren, om in deze bedeeing in het vleesch te komen, om het heilig Priesterschap te dragen en er getuigenis van te geven tot de inwoners der aarde. Die mannen zijn geboren in deze dagen en er is met hen gearbeid, opdat zij voor dit werk geschikt zouden zijn.

Ik verlung nu iets over mij zelf te spreken. Het wordt gewoonlijk

beschouwd als een bewijs van eigenliefde, als een mensch van zichzelf spreekt, maar ik spreek van mijne geschiedenis en ontdekkingen, omreden het op duizenden anderen toegepast kan worden. Tachtig jaren geleden, toen ik ongeveer acht jaren oud was, woonde ik de Zondagsschool bij van Dr. PORTER, een groot Godgeleerde te Farmington, Connecticut. Daar las ik sommige vreemde dingen in het Nieuwe Testament. Wat waren zij? Wel, ik las van Apostelen, ik las van mannen, die de handen op zieken legden en zij werden genezen, zij wierpen duivelen uit, wekten dooden op, deden stommen spreken, de blinden zien, de lammen loopen; zij hadden gemeenschap met God en met heilige Engelen en hadden vizioenen en openbaringen. Broeders en zusters! ik las deze dingen, toen ik acht jaren oud was. Zij maakten indruk op mij, zoodra ik het las. Waarom is het Dr. PORTER, waarom is het Dr. HAWS, waarom is het heeren, dat gij het geloof, eenmaal den heiligen overgeleverd, niet verdedigt? Waarom ontvingen zij deze dingen niet, als zij dienstknechten Gods waren en het Evangelie hadden?

„O! zeiden zij, „deze dingen hebben allen opgehouden. Zij waren gegeven in de donkere eeuwen der wereld, om haar te overtuigen, dat Jezus was de Christus. Wij leven in den vollen gloed van het heerlijk Evangelielicht van Christus en wij hebben deze dingen, heden niet noodig.”

Toen zeide ik: „Geef mij de donkere eeuwen der wereld, als zij een mensch macht geven, om de deuren der eeuwigheid te ontsluiten, gemeenschap met God te hebben en de zegeningen en giften te ontvangen, die zich in dien tijd openbaarden.” Van af dien tijd begon mijne inspiratie. Toen ik wat ouder werd, begon ik de Openbaringen te lezen. Mijn hart ging uit naar deze dingen. In mijne eerste jongelingsjaren bad ik dag en nacht, dat ik leven mocht, om een profeet te zien. Ik zoude duizend mijlen gegaan zijn, om een profeet te zien of een man, die mij in de dingen onderwijzen kon, die ik in den Bijbel las. Ik kon mij met niet één kerk vereenigen, omreden ik er geen vond, die deze beginselen huldigde. Ik heb menig middernachtelijk uur aan den oever der rivier, in de bergen en in mijnen molen — ik was molenaar — tot God gebeden, dat ik leven mocht, om een profeet te zien of een man, die mij kon onderwijzen in de dingen, welke ik las, van Gods Koninkrijk. In dien toestand bleef ik tot het jaar 1833. Ik woonde toen met mijn broeder aan de oevers van het Ontario-meer. Een man, ZERA PULSIPHER, die ongeveer zestig mijlen van ons af woonde, was geïnspireerd in de maand December, terwijl de sneeuw drie of vier voeten diep lag, om noordwaarts te gaan, daar de Heere aldaar werk voor hem te doen had. Hij vroeg een anderen man, om hem te vergezellen. Zij liepen noordwaarts en wisten niet, waarheen zij gingen. Ons huis was de eerste plaats, waar zij stilstielden. In dien tijd werkte ik in het hout aan de oevers van het meer. ZERA PULSIPHER vertelde mijn broeders vrouw, wie en wat zij waren en welke beginselen zij hadden. Zij

zeiden, dat de Heere hen in deze noordelijke streek gezonden had, om wat werk te doen. Mijne schoonzuster vertelde hen, dat haar echtgenoot en ik in dezelfde beginselen geloofden, die zij leerden. Ik bezocht de vergadering, die zij hielden en hoorde toen voor het eerst in mijn leven eene Evangeliepredikatie. Ik verzocht hen, bij mij thuis te komen, leende een boek van „Mormon” van hen en zat gedurende den geheelen nacht op, om het te lezen. Ik ontving eene getuigenis, dat het waar was. Den volgenden morgen vroeg vraagde ik, om gedoopt te worden. Mijn broeder en ik werden gedoopt en waren de eersten in die landstreek. Vanaf dat uur tot op heden heb ik nimmer getwijfeld in betrekking tot de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus. Ik weet, het werk is waar. Ik ben met de overigen mijner broederen geroepen, om in den wijngaard en de bediening te arbeiden en heb een groot aantal mijlen en vele jaren gereisd. Ik heb het Apostelschap acht en vijftig jaren gehad. Broeder JOZEF had het slechts veertien jaren, vóór dat hij vermoord werd. Broeder BRIGHAM had het ongeveer veertig en broeder TAYLOR ongeveer hetzelfde aantal jaren als ikzelf. Ik heb al dien tijd gearbeid en weet, dat de Heere met dit volk en dit Zijn werk is. Ik heb een verlangen, dat wij allen onze roeping zullen volbrengen en onze plaats op aarde innemen. God heeft deze kerk georganiseerd. Hij heeft haar georganiseerd met profeten, apostelen, herders, leeraars, behulpzels enz., in vervulling van Gods beloften in de laatste dagen.

Gedurende een geruimen tijd heb ik met JOZEF SMITH gereisd. Ik reisde met BRIGHAM YOUNG veertig jaren tehuis en in den vreemde en kwam met hem tot deze landstreek met de pionniers. Al was het, dat BRIGHAM YOUNG niet vele zijner openbaringen schreef, toch had hij Gods openbaringen met zich vanaf den dag, dat hij het Evangelie aannam tot aan den dag, waarop hij stierf.

(Wordt vervolgd.)

„Zoon, geef Mij uw hart!”

Wie sprak? Eene stem! Niet met donderslagen en bliksemstralen van Sinai vergezeld, doch een stille, zachte stem, klinkend als het ware uit het oneindig verleden, als weerklanken van onze vroegste kindsheid; nederkomende uit de grenzenlooze ruimte der met sterren bezaaide hemelen, gelijk het gezang der Engelen bij de geboorte van Christus. *Zoon, geef mij uw hart!* De stem eens Vaders, vol liefde. Dezelfde stem, die in den Ochtend der Schepping zeide: „*Daar zij licht!* en daar werd licht. Dezelfde stem, die in den Ochtend der Opstanding zal uitroepen: „*Daar zij leven!*” en de dooden zullen weder levend worden.

Aan de eerste roepstem werd volkomen beantwoord zoo zal ook met de laatste geschieden, doch deze, zoo zuchtend, zoo vol teederheid en verlangen, zal die slechts zijn als: „de stem eens roependen in de woestijn?” Laat ons zien!

Tot wien wordt gesproken? Niet tot de natuurlijke schepping

geschiedt de stem, ofschoon zelfs de natuur niet ongevoelig is voor des Scheppers glorie; want de Psalmdichter David zegt: „De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloedig sprake uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geene spraak en geene woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord.”

Niet tot de weinige uitverkorenen aan wien God zich in gezichten en droomen, op hooge bergen of in stille bosschen, in vroegere dagen of in deze de laatste bedeeing geopenbaard heeft, geschiedt de stem. Neen, tot alle menschen en inzonderheid tot u, die het eeuwig Verbond met Hem gesloten hebt, om Hem te dienen en de zijnen voor eeuwig te zijn, is zij gericht; tot u zegt Hij: „Zoon, geef Mij uw hart!”

Wat wordt gevraagd? „Geef Mij uw hart!” De wereld zegt tot hare bewoners: „Geef mij uwen arbeid;” de wetenschap zegt tot hare aanbidders: „Geef mij uwe kennis;” doch een Vader zegt tot zijn kind: „Geef Mij uw hart!”

Elk vraagt datgene, wat hij voor de grootste waarde houdt. De *hand*, symbool van Physischen arbeid, nuttig en eerlijk, moet worden gebruikt, om aan de eischen des levens te voldoen; het *hoofd*, symbool van de werkzaamheid des geestes, veredelend en beheerschend, moet geoeffend worden, om 't meesterschap over de elementen te verkrijgen; doch het *hart*, symbool der zielen-doeleinden en begeerten, verkwikkende en verlichtende alles, wat de hand en het hoofd kunnen doen, het hart *moet worden toegewijd* om eene aannemelijke offerande te zijn.

In dit vragen en in dit voorbereiden om te antwoorden, ligt de sleutel van het opvoedingsstelsel, hetwelk die groote man Gods, BRIGHAM YOUNG, in het leven riep voor de jeugd van Zion, toen hij, achttien jaren geleden, de BRIGHAM YOUNG-Academie stichtte. „Zoon, geef Mij uw hart!” Deze Goddelijke boodschap kwam tot hem en hij antwoordde: „Heer, het is het Uwe.” Anderen zijn hem gevolgd en hebben gelijkerwijs geantwoord.

Jeugd van Zion, tot elk uwer geschiedt des Vaders stem: „Kind, geef Mij uw hart!” en zijt gij ook bereid om te antwoorden? Zijt gij gereed om de vraag, in dat door God geïnspireerde lied, te beantwoorden?

„O, mijn Vader, Gij die woont
In dat hoog en heerlijk licht,
Wanneer zal ik tot U komen,
En weer zien Uw aangezicht?
Daar in Uwe heil'ge woning,
Was mijn geest eertijds geleid,
In mijn eerste, vroegste kindsheid,
Werd 'k gekoesterd aan Uw zijd'.”

Wanneer? Zoodra u en ik, op des Vaders liefderijke roepstem: „Zoon, geef Mij uw hart!” hebben geleerd, zonder voorbehoud te antwoorden: „O Vader, het is het uwe.”

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

GEO. S. SPENCER, 120 Izwik Hubertstraat, Rotterdam.

Bekering noodig.

In het Geref. Weekblad, onder red. van de H.H. Dr. J. D. DE LIND VAN WIJNGAARDEN, pred. te Utrecht en Dr. HUGO VISSCHER, pred. te Delft, leest men in het Nr. van 27 Juni j.l. het volgende:

„De predikant van Stolwijk heeft een doopsformule gebruikt naar eigene vorming. Hij was niet de eerste en zal niet de laatste zijn. Men heeft wel eens gedoopt in ge'ooft, hoop en liefde en al dien onzin meer. De vraag is echter: kan zulk een doop nog voor doop gehouden worden? De Roomsche-Katholieken doen dit niet. Indien zij de overtuiging hebben, dat door een modern predikant gedoopt werd, dan doopen zij over of liever, want van herdoopen kan dan voor hen geen sprake zijn, dan doopen zij. „Van de eene zijde beschouwd, houdt de doop op, doop te zijn.”

.... „Welnu, de predikant van Stolwijk is ambtenaar! Hij erkent echter Koning Jezus niet. Hij bedient dus ook het Sacrament niet als Sacrament. Zij, die bij hem komen, zijn natuurlijk ook, die den Heiland niet erkennen. Maar hoe kan de doop nog als doop worden beschouwd?

„En toch van de andere zijde moet gezegd worden: Nog staat genoemde predikant in het ambt. Maar dan blijkt uit deze tweeslachtigheid, hoe hoog noodig het is, dat de tucht weer worde uitgeoefend over de leer en dat de waarheid de eere ontvangt boven de leugen.”

Wij hebben het bovenstaande van de *Nieuwe Sprokkelaar* van 3 Juli overgenomen. De Redacteur van deze, in zijne opmerkingen hierover, onder het opschrift „Tucht noodig,” zegt:

„Met deze beschouwing vereenigen wij ons. 't Is meer dan tijd, dat op mannen als de jeugdige predikant HOEVERS te Stolwijk, de kerkelijke tucht worde toegepast.

Edoeh, niet op hem alleen; dan ook o. a. op Prof. OORT te Leiden, die ook de gemeente van Christus te Stolwijk gehoord heeft door aldaar, gelijk de nieuwsbladen gemeld hebben, evenals de Heer HOEVERS een anderen doop dan den Christelijken toe te dienen.

Eilieve, wat geeft den Heeren HOEVERS, OORT e. a. het recht, om als dienaars der Herv. Kerk met de gemeente te doen, zooals 't hun lust; wat geeft hun 't recht, om voor de Sacramenten, aan die gemeente heilig, hun eigen uitvindels in de plaats te stellen? Wat geeft hun 't recht, om in de Herv. Kerk den Christelijken doop op zijde te zetten en daarvoor iets te geven, dat met het geloof der Christelijke gemeente niets gemeen heeft? En behoort ook niet de kerkelijke tucht te worden toegepast op den Stolwijkschen Kerkeraad, die zulke ongerechtigheden, zulk honen van Jezus Christus, het Hoofd der gemeente, toelant?

.... Zal een Kerkeraad, die de verschting van de instelling van den Koning der Kerk dult of goedkeurt, zooals te Stolwijk, niet door het Kerkbestuur zijne roeping moeten herinnerd worden? Of liever, 'eest zoo'n Kerkeraad zich zijn ambt niet onwaardig gemaakt?

Nee, de treurige kerkelijke toestanden, vrucht van het ongelooft, maken het den Kerkbesturen, die ernst met hunne roeping maken, niet gemakkelijk.”

Ach! dat het bewustzijn, dat de kerkelijke toestanden van het tegenwoordige Christendom treurig zijn, van voldoende grootte ware, om onze vrienden de waarheid der zaak te doen verstaan en eene Goddelijke bekeering in hen te bewerken!

Men mag het ongelooft heeten, of wat men ook wil, hetwelk deze toestanden in het leven heeft geroepen, doch men blijve er niet bij stilstaan, want er zijn toch ook andere oorzaken. Een der voornaamste dezer is: liever geloof te stellen in vervalschte leeringen dan in waarheid. Zij, die de vermetelheid hebben, te

leeren, in strijd met Gods Woord, dat openbaringen, Apostelen en Profeten, bemachtigd en geleid door inspiratie van den Allerhoogste en gegeven „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus, *toddat* wij allen zullen komen tot de eenheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus,” niet meer noodig zijn, kunnen niet verwonderd staan, wanneer onder hunne leiding de kerkelijke toestanden er zoo treurig uitzien. De roeping der Apostelen was grootendeels, te zorgen, dat alle ketterijen, verwarring en verdeeldheid daar buiten bleven. — „Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer door de bedriegerij der menschen.” Een kerkbestuur kan de roeping der Apostelen hierin niet volbrengen. De geestelijken van heden lezen de volmacht van Jezus aan de Apostelen gegeven: „Gaaf dan henen” enz., (Matth. 28:9) en beweren, dat deze hen ook bemachtigt, als dienaars des Woords op te treden. Maar het gevolg hiervan is, dat de ketterijen hoe langer hoe grooter en vreeselijker worden — inplaats van eenheid wordt door hunne „eigene uitleggingen” verdeeldheid bewerkt en alles is verwarring. De Heere sprak alleen tot de Apostelen en niet tot anderen; de volmacht, welke zij ontvingen, geeft derhalve geen ander mensch het recht, om als dienaar Gods te handelen, *toddat* hij van God daartoe geroepen is. Het zou onzin wezen, om te zeggen, dat een volmacht aan den Burgemeester allen, die dezelve zouden overlezen, zoude bekwamen, om in de minste zijner rechten op te treden uit naam der Koningin. Men moet geroepen worden door openbaring van God, wil men eenige verordening van het Evangelie bedienen en wil die erkend zijn bij God, want „niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs Aäron.” (Hebr. 5:4). In dit licht beschouwd, zijn de bedieningen van allen, die niet op deze wijze geroepen zijn, van even weinig waarde als die van den predikant te Stolwijk, dus niet erkend bij God, en de gansche Christenwereld is feitelijk ongedoopt. Wel is waar gebruiken zij den naam van Christus in hun doopsformule, welke de heer HOEVERS niet gebruikt heeft, maar zoo ook deden de „zeven zonen van Sceva” in het „bezweren” van den „boozen geest.” De bediening werd evenwel niet erkend, diene als bewijs hiervan, dat de mensch in wien de booze geest was, vroeg naar hunne autoriteit en inplaats van uit te gaan, kreeg hij de overhand over hen.” (Hand. 19:13—17).

Kerkelijke tucht heeft eene vreeselijke rol gespeeld in het verleden, doch is niet in staat geweest den toestand te verbeteren, maar heeft veeleer aanleiding gegeven, dat de afvalligen en hunne aanhangers weer andere kerken en reglementen in het leven riepen, deze te bestempelen met verschillende namen om daarna voor te geven, dat die reglementen de Goddelijke waarheid zijn. De meesten dezer sekten zijn in hunne leeringen veel beter dan zij, welke aan Jezus van Nazareth slechts voortreffelijkheid

in leer en voorbeeld toeschrijven, doch Zijne Godheid, opstanding en hemelvaart verloochenen. Maar gesteld nu eens, dat de predikant te Stolwijk en zijne aanhangers naar hunne kennis oprecht zijn, en wij mogen het volstrekt niet betwijfelen, zouden zij in geval dat de kerkelijke tucht toegepast wordt, hunne meeningen niet blijven voorstaan? Ja waarlijk, of ze zouden ontrouw moeten zijn aan zichzelf en hunne beginselen. Indien zij nu een nieuwe kerk zouden oprichten, zoude men die als de ware Kerk met de echte zuivere leer, door Christus ingesteld, kunnen beschouwen? Dat zij verre! Ze zou slechts een voortbrengsel zijn van hunne stichters, dus eene menselijke inzetting. Wanneer dit waar zoude zijn van den heer HOEVERS en zijne aanhangers, is dit dan niet even goed waar van alle andere kerken, welke op dezelfde wijze zijn ontstaan? 't Is hier een verschil van meening. 't Was ook een verschil van meening tusschen LUTHER, CALVIJN en anderen, welke twee verschillende kerken deed ontstaan. 't Is het verschil van meening geweest, welke zoovele honderden sekten en de verwarring van heden in het leven heeft geroepen.

Wordt heden door de dienaars van het Woord geleerd, dat *alles* op zoodanige wijze als het door Christus en de Apostelen ingesteld werd, moet onderhouden worden?

De doop welke de Apostelen predikten en waarmede zelfs Christus gedoopt werd in de Jordaan, is een symbool van 's Heilands begrafenis en opstanding en geschiedde door onderdompeling. (Matth. 3). „Zijnde met Hem begraven in den doop.” (Col. 2:12), en (Rom. 6:3-5).

Luther erkent dit en zegt:

„De term „doop” is een Grieksch woord, en mag verklaard worden door geheele onderdompeling, als b. v. wanneer wij iets in water doopen, dat het geheel en al met water bedekt wordt. Het ware te wenschen, dat zij, die te doopen zijn, zouden volgens de beteekenis des woords en bedoeling der verordening, geheel inbedompeld worden in water; niet, dat ik geloof, dat het noodig zou zijn, maar het zou schoon wezen om een compleet en volkomen symbool te hebben van zulk een volkomen en volmaakt iets, gelijk ook zonder twijfel het door Christus ingesteld werd.”

Hier is de toestand; Christus stelde den doop op deze wijze in. Martin Luther was van meening, dat Hij daardoor iets onnoodigs had gedaan; want hij zegt: „ik oordeel het niet noodig.” Het Evangelie, hetwelk Christus bracht, is eeuwig en onveranderlijk. De Apostelen moesten leeren *alles*, wat Hij hun geboden had. Eén Heer, één geloof, één doop. Een „ander Evangelie, is geen Evangelie”. (Gal. 1:7).

Martin Luther heeft zijne meening, evenals Calvijn en anderen vast gehouden. Was hij van een andere meening geweest, dan had niet besprenkeling, maar de doop door onderdompeling de belijdenis geworden van ten minste een groot gedeelte van het tegenwoordig Christendom.

„Wat geeft de heeren HOEVERS, OORT e. a. het recht om den christelijken doop op zijde te zetten en daarvoor iets te geven, dat met het geloof der christelijke gemeente niets gemeen heeft?” is de vraag. Wie gaf recit in de derde eeuw en later, om den

doop door onderdompeling op zijde te zetten en daarvoor iets te geven, dat met de leeringen van Christus niets gemeen heeft — besprenkeling? Wat gaf Luther, Calvijn en anderen het recht, om besprenkeling in plaats van den doop van Christus — onderdompeling in te stellen; anders dan gelijk Luther ook zegt, hunne eigen meeningen?

De omwenteling der 16e eeuw heeft veel goeds bewerkt, doch herstelde niet het Evangelie van Christus. Deze kan daarom geen hervorming zijn, maar eene Revolutie. De Christenwereld (Protestanten en Katholieken) zal nog moeten leeren, dat „Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten en uwe wegen zijn niet Mijne wegen, spreekt de Heere, want gelijk de hemelen hooger zijn dan de aarde, alzoo zijn Mijne wegen hooger dan uwe wegen en Mijne gedachten dan ulieder gedachten.”

Blijft niet langer in de schemering, maar komt voort in 't volle licht van het Evangelie!

Ouderlingen RULON S. WELLS en JOZEPH W. Mc. MURRIN, kwamen den 16 Juli j.l. per stoomschip „Rhinland”, te Liverpool aan. Ouderling WELLS is door het Eerste Presidentschap der Kerk aangesteld om Ouderling ANTHON H. LUND op te volgen als President der Europeesche Zending, en Ouderling Mc. MURRIN is door dezelfde autoriteit aangesteld als eerste raadgever voor Broeder WELLS in het Presidentschap der Zending — „*Millenial Star*”.

De Heiligen in Nederland zullen Broeder LUND altijd met groote liefde gedenken. De hooge waardeering en het respect voor de gevoelens van hen, die in nauwe verbinding met hem stonden, de lust, hem eigen, om aan de handelingen van anderen hoogere bedoelingen toe te schrijven en de reine opofferende liefde in zijne groote pogingen, om het welzijn van zijne medemenschen te bevorderen, geopenbaard, hebben zoowel direct als indirect oorzaak, dat de hope in de harten van velen in alle deelen der Europeesche Zending een schitterenden glans heeft aangenomen, rijker vruchten gedragen, waarvan de overtuiging bij hem, den beker der blijdschap bij het ontmoeten zijner familie en vrienden in Zion na eene afwezigheid van meer dan drie jaar zal doen overvloeien. Zijn werk zal steeds met liefde en profijt door ons herdacht worden. Dat hij eene veilige en spoedige thuiskomst hebbe!

Wij roepen Prest. WELLS en Prest. Mc. MURRIN een hartelijk, broederlijk welkom toe en vereenigen ons in de bede, dat 's Heeren uitgelezenste zegeningen door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes in kracht op hen mogen rusten, opdat hunne gangen in het uitbreiden van het dierbaar werk, onder dezen Goddelijken invloed, snel en voorspoedig mogen zijn tot zaligheid van velen!

Een telegram van het eerste Presidentschap, ontvangen op Zondag den 19den Juli brengt ons de treurige tijding, dat Apostel ABRAHAM H. CANNON te 5.15 uur v.m. op dien dag is overleden. Zijn dood schijnt zeer schielijk en onverwacht te zijn geweest.....

Broeder ABRAHAM H. CANNON was de jongste der Apostelen, hij was van een sterk gestel en zijn gezondheid was uitmuntend. De tijding op ons kantoor ontvangen, was natuurlijk zeer beknopt en bevatte slechts de aankondiging van zijnen dood met het verzoek, zijne broeders BRIGHAM F. CANNON en READ CANNON, die thans als zendelingen in de Zwitsersche en Duitsche zending arbeiden, met deze treurige gebeurtenis in kennis te stellen. De tijding werd onmiddellijk naar het hoofdkantoor der Zwitsersche en Duitsche zending te Bern getelegrafeerd. Nadere bijzonderheden zullen per post ontvangen worden en in de *De Ster* vermeld.

Millenial Star.

X De halfjaarlijksche Samenkomst te Groningen.

Op den 12 Juli 1896 kwamen de Heiligen der laatste Dagen van de gemeenten Groningen, Siddeburen en omliggende streken, voor de eerste maal als eene halfjaarlijksche vergadering van deze gemeenten, te Groningen samen.

De President der Nederlandsche Zending GEO. S. SPENCER en de Zendelingen W. D. BINGHAM, W. J. DE BRIJ, K. JONGSMA en A. W. C. LAU KEILHOLZ waren tegenwoordig op deze vergadering.

Er werden drie bijeenkomsten gehouden.

De morgenvergadering te 10 uur, werd geopend door President GEO. S. SPENCER; de volgende sprekers waren de Ouderling U. BOEKWEG van Siddeburen en de Zendelingen A. W. C. LAU KEILHOLZ en K. JONGSMA.

Des namiddags te 2 uur trad als spreker op de Zending W. J. DE BRIJ, gevolgd door President GEO. S. SPENCER, door wien met korte en duidelijke trekken het noodzakelijke van de Kerkorganisatie werd aangetoond, waarna de Autoriteiten der Kerk en der Europeesche en Nederlandsche Zending door de Heiligen in hunne roeping werden erkend en de belofte afgelegd, om hen te ondersteunen.

De sprekers op de avondvergadering te 5½ uur waren: de Zending W. D. BINGHAM en President GEO. S. SPENCER.

Het Avondmaal werd bediend door de Ouderlingen K. JONGSMA en A. W. C. LAU KEILHOLZ.

Deze dag kan voor de Heiligen der gemeente Groningen en omstreken, als een ware vreugdedag beschouwd worden; het geestelijk voedsel, op dien dag genoten, zal waarlijk eene zoete herinnering in hunne harten bewerken.

Er waren Heiligen, welke 4 à 5 uren geloopt hadden, om deze vergaderingen bij te wonen en zij verklaarden, nog nimmer zulke vreugdevolle uren in hun leven genoten te hebben, en met blijdschap zien zij thans die schoone toekomst te gemoet, waarin zij door de verschillende geïnspireerde sprekers en een beter inzicht verkregen hebben. Mogen hunne wenschen vervuld worden.

A. W. C. LAU KEILHOLZ, Secretaris der Vergadering.

X

De Zending hier en elders.

(*Vervolg van blz. 30.*)

Toen ik naar Luik kwam, was de strijd juist gaande en eenige weken na mijne aankomst ontving ik op een namiddag een telegram van onze vrienden, dat een voornamc Baptistenpredikant van Frankrijk naar Luik was gekomen, om in 't openbaar met ons te debateeren. De vergadering begon om half acht uur en duurde tot omtrent half twaalf. Wij waren overeengekomen, dat elkeen afwisselend 15 minuten zou spreken. Hij behandelde ons op eene lage wijze, en begon den Heer te bidden, dezen avond te toonen, dat wij, en elkeen die het Mormonisme verkondigde, valsche profeten waren. Dan, nadat hij het doel van zijne komst had verklaard en gedurende eenige minuten op de vurigste wijze en met de grootste welsprekendheid de verderfelijkeit der Mormoonsche leer had geschilderd, gelastte hij iemand met de lezing van een boek, hetwelk de grootste lasteringen en leugens over ons volk bevatte en voornamelijk over het veelvoudig huwelijk handelde.

Toen zij tijd om was, sprak Br. RIPPINGER eenige woorden en daarna nam ik het overige van den tijd. Ik haalde de geschiedenis van onzen Verlosser aan, hoe Hij, na de menschen het eenige Evangelie tot zaligheid verkondigd en goed gedaan te hebben, waar er zich maar eene gelegenheid bood, door de hooge-priesters en Schriftgeleerden vervolgd en van allerhande misdaden beschuldigd werd en eindelijk door hen wegens voorgegeven godslastering tot den kruisdood werd veroordeeld, en dat deze Jezus ook had gezegd, dat de dienstknecht niet boven zijn Meester was. Het verwonderde mij daarom niet zoo zeer, dat de Heiligen der laatste Dagen, welke het herstelde Evangelie van Christus verkondigden, zooveel verachting, tegenstand en zelfs vervolging ontmoetten, en dat ook deze man, die ons nooit gezien had en wien wij nooit eenig kwaad hadden toegevoegd, en die voorgaf een prediker des Evangelies te zijn, ons op zulk eene onchristelijke en lage wijze behandelde. Daarna begon ik een weinig over het veelvoudig huwelijk te spreken en zeide ten eerste, dat dit niet meer uitgeoefend werd door de Mormonen, verder, dat vele groote mannen van het Oude Testament onder Gods goedkeuring in deze orde hadden geleefd, en dat de Heer tot Abraham (een polygamist) zeide, dat in en door hem alle geslachten zouden gezegend worden. Verder, dat al degenen, die het veelvoudig huwelijk, zooals het door de patriarchen en volgens de openbaringen Gods was uitgevoerd, veroordeelden, Christus tot een onwettigen zoon maakten, daar hij door de lijn van polygamisten geboren was, zooals wij in Math. I konden zien. Wegens gebrek aan ruimte is het onmogelijk, hier maar op eenige wijze weder te geven, wat gezegd werd. Nadat wij afwisselend verschillende onderwerpen van het Evangelie hadden besproken, en hij bijna elken keer geslagen werd, kwamen wij eindelijk tot den engel in Openb. 14:6. Hij

zeide, dat de Openbaring in beelden sprak en dat met dien engel de hervorming bedoeld werd. Hierop begon ik hem het vers te ontleden en te bewijzen, dat in de ure van Gods oordeel een engel door den hemel zou vliegen, om het eeuwige Evangelie aan alle volkeren op aarde te verkondigen; en dat, indien de hervorming daarmede bedoeld werd, de vruchten daarvan *eenheid, orde, liefde, broederlijkheid* enz. zouden zijn, inplaats van verdeeldheid, wanorde, haat en rijd onder de verschillende sekten, die daaruit waren voortgekomen. De Kerk, die Christus organiseerde, was eene zichtbare gemeenschap, wier leden volgens de wetten en verordeningen van Zijn Evangelie leefden, krachten, gaven en zegeningen genoten, en door apostelen, profeten, herders, leeraars enz. geleid werden, welke tot volmaking der heiligen noodig waren, en daar de hervorming deze dingen niet hersteld had, noch voorgaf dit gedaan te hebben, zoo kon zij de vervulling van de profetie van Johannes aangaande den engel niet zijn. En indien de Kerk van Christus vanaf de hervorming onder de verschillende sekten gevonden werd, was het niet noodig geweest de Baptistenkerk op te richten. Het was omtrent 10 uur, maar nu wilden de toehoorders hem niet langer laten spreken, doch hij beriep er zich op, dat hij met ons te doen had en niet met hen, en daarna werd het debat tot half twaalf voortgezet. Tegen elf uur wilde hij gaan, omdat hij, zooals hij zeide, den anderen dag vroeg moest vertrekken, maar nu werd hij door de toehoorders tegengehouden. Vóór hij ging, gaf ik hem nog eens mijne getuigenis en zeide, dat hij heden voor de eerste maal het Evangelie van Christus in zijne volheid had gehoord en dat het ook hem tot eene getuigenis verkondigd was. Een der best geleerde toehoorders stond op en zeide: „Mr. D. heeft dezer avond geprobeerd om aan te toonen, dat de Mormonen het slechtste volk op aarde zijn, maar aan de andere zijde heeft men ons duidelijk met den Bijbel en door andere feiten bewezen, dat geen van de bestaande Kerken, ook niet de Baptistenkerk, de Kerk van Christus is of zijn kan, en daarom willen wij ook geen deel meer daarvan uitmaken.” *Wordt vervolgd.*

President Diaz en de Mormonen.

De handeling van President DIAZ, hoofdmagistraat der Republiek Mexico, in het uitdrukken van zijnen persoonlijken dank aan het Mormoonsche volk over de uitstekende manier, waarop in Mexico door hen gekoloniseerd is, en over hun vlijt en goed voorbeeld in 't algemeen, zal hoog gewaardeerd worden; niet alleen door de gemelde kolonisten, maar ook door de Mormonen, hier en elders. Onlangs deden de Mormoonsche kolonisten eene inzending op de „Coyocen-Tentoonstelling” en in verband hiermede werd de aandacht van den Mexikaanschen President gevestigd op den werkelijken vooruitgang op het gebied van den landbouw en het fabriekswezen en den toestand des volks.

Bij het aanschouwen der bewijzen van den arbeid des volks, uitte President DIAZ zijne blijdschap, zeggende, dat de vrucht van hun werk eer zou doen denken, dat hier reeds vijftig jaren met noeste vlijt door hen gewerkt was, dan slechts enkele jaren, zooals werkelijk het geval is en om te toonen, hoe hoog hij deze onderneming en werkzaamheid waardeerde, belastte hij een zijner ministers, om zijnen persoonlijken dank aan de kolonisten over te brengen.

Deze officieele erkenning door den Mexikaanschen President van de werkzaamheden der Mormonen in zijne natie, komt niet alleen als een aanmoediging tot hen, wier handelingen haar in het leven hebben geroepen, om hen te inspireeren en te doen volharden in hunnen arbeid, maar hare invloed zal onder de Mexikanen zelf gevoeld worden, daar zij de Mormonen beter zullen leeren kennen en van hun voorbeeld kunnen profiteeren. De Heiligen, die in Mexico koloniseerden, hebben vele ernstige moeilijkheden ontmoet. Ze vonden vele natuurlijke voordeelen in de streken, thans bewoond, doch ze waren in 't begin niet volkomen op de hoogte met de noodige wijze van operatie; van daar dat zij moeilijkheden moesten overkomen, die voor velen onoverwinnbaar schenen te zijn. De jaargetijden van sommige jaren waren niet zeer voordeelig en het eischte moed, volharding, wilskracht en standvastigheid in groote mate, om het werk voort te zetten.

Maar zij hielden daarbij aan, totdat zij de overwinning behaalden, en thans zijn ze aan het bouwen van sommigen der bloeiendste steden in de gèheele natie. Deze vruchten van Mormoonschen vlijt zijn de rechtstreeksche uitwerkselen van hun systeem van Godsdienst. Buiten dit genoten de Mormoonsche kolonisten in Mexico of de inwoners van Utah geen meerdere voorrechten in toeleg en kracht boven andere menschen, aan wie die voorspoed, welke hunne aanhoudende en verstandige werkzaamheid vergezelde, niet ten deel viel. De Mormoonsche Godsdienst gaf hun den geest van eenheid, hij bracht hun een onwankelbaar geloof, hij openbaarde door de stem der profetie die kennis, welke ten grondslag werd van hunne onsterfelijke hope, die hen in het werk deed volharden. Niemand, met de feiten bekend, kan bestrijden, dat zij door de openbaringen des Allerhoogsten geleid werden; dat in de uren van de diepste en grootste ontmoediging de stem van raad hen langs den weg tot veiligheid en triomf geleidde. In deze Openbaringen, deze raadgevingen, erkende God de leiders der Mormonen als Zijne knechten en de Heiligen als Zijn volk, want het is door die geïnspireerde leiders, dat het werk is, en wordt tot stand gebracht — dat de Mormonen het licht zagen en hope hadden; waar anders alles donkerheid en wanhoop was. Leerstellingen zoowel als menschen worden aan hunne vruchten gekend; en de vrucht van den Mormoonschen Godsdienst is gebleken in de ondervindingen van zijne nederige en met hart en ziel toegewijde belijders door het werk der herstelling en de zaligheid, welke hij bewerkt in hen persoonlijk en

in die gedeelten des aardrijks, welke zij bewonen. Hun godsdienst leert hen goede burgers te zijn en als het gevolg hiervan zouden Mexico en de Vereenigde Staten en elk land waar Mormonen gevonden worden geen betere onderdanen moeten hebben dan hen; meer nog, hun van den hemel gegeven genie, om de aarde van hare onvruchtbaarheid te verlossen, tot het voortbrengen van datgene, wat onderhoudt en zegent, strekt zich ook uit tot de verlossing van donkerheid en twijfel hunner medemenschen, die hun voorbeeld volgen. De Mormonen oogsten thans en te recht veel lof voor hunne werkzaamheid en vlijt. Mogen zij zich altijd herinneren de Bron, waaruit hunne deugd te dezen opzichte voortkwam en het Kanaal, door hetwelk zij deze zegeningen hebben ontvangen en er lof voor geven, zoodat men in de toekomst hunne goede daden moge zien en hunnen Vader, die in de hemelen is, van wien de Mormonen, alles, wat hun aanbevelenswaardig maakt, ontvangen, verheerlijken.

Deseret News.

Utah-Nieuws.

(Ontleend aan Staats-Couranten).

De openbare scholen van Salt Lake City zijn door de Columbiaansche Tentoonstelling met een bronzen medaille begiftigd. De medaille stelt voor de eerste aanlanding van COLUMBUS op het vasteland van Amerika, met het opschrift: „Columbiaansche Wereld-Tentoonstelling; ter herinnering aan de vierhonderdste verjaring van de aanlanding van COLUMBUS, 1892—93. Aan de Salt Lake City Openbare Scholen.” Drie diploma's werden eveneens ontvangen: „één voor het tentoongesteld lagere schoolwerk voor nitmuntende methoden en goede uitkomsten in getallen, taal en lager schoolwerk, alsmede hooge verdiensten voor teekenen en schoonschrift.” De tweede is voor middelbaar schoolwerk: „voor algemeene voortreffelijkheid van het werk in de klassen en bijzondere verdienstelijke methoden van onderwijs in geschiedenis, wiskunde, Engelsch, opstel en teekenen, en draagt ook de onderscheiding voor hooge verdiensten en goed systeem van onderwijzing.” De derde is voor hooger schoolwerk: „ten eerste voor algemeene uitstekendheid van het werk in de klassen; ten tweede voor de groote verdiensten van de samenstelling in 't Grieksch, Latijn, Fransch, Duitsch en Engelsch en in schoonschrift; ten derde voor bijzondere vordering in de hoogere wiskunde en andere wetenschappen; ten vierde voor goed systeem van teekenen met voortreffelijken uitslag.”

De medaille en diploma's zijn op het kantoor van de commissie van schoolonderwijs gisterenavond ontvangen van de commissie van onderzoek, afdeling „Opvoeding” der Wereld-Tentoonstelling. De scholen wordt veel lof toegebracht en het systeem van opvoeding, 't welk daar gebruikt wordt, zeer geprezen. Het is eene uitzondering wanneer het schoonschrift eener hoogeschool eenigen lof oogst en het feit, dat er bijzondere melding van wordt gemaakt, is eene eer voor die vertakking van het openbaar opvoedingsstelsel.

I N H O U D :

Predicatie door Pres. W. WOODRUFF	Blz. 33	De Zending hier en elders	Blz. 45
Zoon, geef mij uw hart	„ 38	President DIAZ en de Mormonen	„ 46
Bekeering noodig.	„ 40	Utah-Nieuws	„ 48
Samenkomst te Groningen	„ 44		

Uitgave van GEO. S. SPENCER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.